

Versek

[2014. március]

(PUSZTA KÉZZEL)

egy borosüveg és néhány folt
szerelmünk utolsó nyoma
lefordítva a fényképed
ez a pár év huzavona

elég volt hát mások kössék
újra veled mi felbontva
nem köt immár felelősség
se a kötelesség joga

ennyi volt a többi mocskok
szőnyeg alá besöpörve
és összekelve pár dolog
amit tőlem kaptál s bölgve

szeded össze hét év után
hogy visszaadd puszta kézzel
hát ennyi a többi titok
majd magamban végzem én el

(VÉGLEGES)

bocsásd meg
a szerelmek visszatérnek
az utak soha

a tárgyak megkerülnek
de helyükre és már sehova
se teheted

(FOGYATÉK)

semmit se hagytál semmit se vittél
mindent hagytál mindent vittél

(SZABADULÁS)

takarod szemed hogy magad se lásd
amint minden ki-kerül a napra
amint leplet letépi hamis arcodat
más lüktet alatta

szorítod füled hogy magad se halld
csönded abban a bent zajban
el-mozdul kezed és szíved megkerül
mint tű a kazalban

(KIFORDÍTVA)

kifordítva
kifelé fordítva
élünk
belülről kifelé
ezért vérezünk össze
mindent

(PÁR BESZÉD)

nagy a zakód
bele akartam nőni

mind ráncosabb az arcod
már alig simítja tekinteted

szemed szélére szorult a szeretet
kivájják onnan is

gyűrött az inged
a föld majd kivasalja

szivacsos lett a szíved
jó lesz váltómésnek

annál sötétebb alatta anyajegyed
kialudt szemefényének emlékfoltja

eloldódott a nyakkendőd
újrabogozzák vérekes vasámapomra

beléd kérgesedett a jóság
égi spaklira présre vár

tehozzád keseredett az életem
rongyreményeim rád ruházom

nem találok a mellényed
csak vállfának voltam jó mindig

átlátszik rajtad a tavalyi öröm
az egy gyerekkori álmom röntgenlapja

és mellette fény-másolat az arcomról
őriztem amennyire csak hagytad
lötyög rajtad a nadrág
reám szíjjazzák derékalj helyett

átfúj rajtad a szél
nehezékül van vétkem elég

reád száradt az élet
nem juthattam ki a nap alól

kilyukadt a zoknid
megfotózzák egy égdarabbal

egyre rovátkásabb a tenyered
odaútra hagyatott versvázlat

zajt ver hallgatásod
apámtól rám maradt örökség

szakadt a cipőd
nem tanultam meg vízen járni

kiesik belőled a lélek
hajtogasd kérlek össze szépen

megőrizhetem
engedd égnek

...

mit csinálsz itt ilyen későn
eloltottam a villanyt

„...és lőn...”

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Vári Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat